

Република Србија
УПРАВНИ СУД
18 У. 1557/13
25.08.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Слађане Бојовић, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Релјића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., , чији је пуномоћник Војислав П. Илић, адвокат из Београда, Дубљанска број 24, против туженог Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, ради поништаја решења туженог број IX број 34-832/2012-11 од 27.11.2012. године, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа одржаној дана 25.08.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, тужиоцу су изречене мере јавна опомена и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, због тога што је, обављајући дужност стечајног управника, починио тежу повреду дужности и одређено је да је тужилац дужан да изречену новчану казну плати у року од 15 дана од дана пријема решења на рачун ближе описан диспозитивом оспореног решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 31.01.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да је супервизор у својој пријави од 12.04.2012. године, на основу које је покренут дисциплински поступак против тужиоца, учинила више пропуста и неправилности, јер је измирење продајне цене путем компензације оквалификовала као тежу повреду дужности стечајног управника, а за обрачун награде стечајног управника није констатовала да је реч о повреди Кодекса етике стечајних управника и сматра да, с обзиром да је и супервизор учинио теже повреде, дужан је да неке одговара. Указује да би се неко дело, односно поступање тужиоца - стечајног управника квалификовало као тежа повреда дужности, потребно је да учинени већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде правила којима се уређује стечај, имају за последицу значајно негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица, чега, по мишљењу тужиоца, у

конкретном случају није било. Сматра да у случајевима у којима је утврђено неправилно и незаконито поступање тужиоца, не постоји ниједна неправилност у поступању, нити његово поступање има за последицу знатан негативан утицај на стечајну масу повериоца или трећег лица, због чега сматра да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, те предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и списка предмета, произилази да је над радом стечајног управника, овде тужиоца, од стране супервизора Агенције дана 20.03.2012. године извршен радовни непосредни надзор у складу са чланом 5. и 7. Правилника о начину обављања стручног надзора над радом лиценцираних стечајних управника, којом приликом су констатоване неправилности у раду стечајног управника, а које су констатоване у извештају супервизора од 19.04.2012. године, због чега је поднет предлог за покретање дисциплинског поступка. Након увида у списе предмета, као и након одржане усмене расправе дана 27.11.2012. године, Дисциплинско веће је утврдило да постоје неправилности у раду стечајног управника овде тужиоца почињене приликом вршења дужности стечајног управника у поступцима стечаја над Б.Б. у стечају, из Београда и В.В. у стечају из Београда. Наиме, такође је утврђено да је у предмету стечајног управника Б.Б. у стечају, утврђено је да је стечајни управник у поступку продаје имовине стечајног дужника, односно спровођења компензације, поступао супротно одредбама Закона о стечајном поступку и супротно Националном стандарду број 5, којим је регулисан начин и поступак уновчења имовине стечајног дужника којим је регулисан начин и поступак уновчења имовине стечајног дужника. Наиме, у конкретном случају у поступку продаје имовине наведеног стечајног дужника јавним прикупљањем понуда за купца као најповољнијег понуђача, који је био и једини понуђач, проглашена је Г.Г. из Београда, која је истовремено и поверилац стечајног дужника, те је закључен Уговор о продаји покретних и непокретних ствари између стечајног дужника као продавца и Г.Г. као купца. Наведеним уговором је предвиђено да се део купопродајне цене измири путем компензације на начин и условима који су описани у уговору, након чега је 26.12.2011. године, потписана изјава о пребијању међусобних потраживања, тако што је од износа који је на име депозита обезбеђеног банкарском гаранцијом, одбијен износ за део имовине која није под разлучним правом и износ на име трошкова продаје који укључују и награду стечајном управнику, а преостали износ уплаћеног депозита враћен купцу. По налажењу туженог органа, на наведени начин стечајни управник је учинио повреду која му је стављена на терет, јер је поступио супротно члану 111. став 10. и 11. Закона о стечајном поступку и Националном стандарду број 5. Одељак III.60, с обзиром да је био у обавези да прво са купцем изврши компензацију међусобних потраживања, па тек онда по одбитку трошкова, продаје и награде стечајног управника преостали износ врати купцу као вишак средстава.

У предмету стечајног дужника В.В.у стечају, из ..., утврђено је да је стечајни управник обрачунао накнаду код намирења разлучних поверилаца у смислу члана 133. Закона о стечају и члана 9. Правилника о основама и мерилима за одређивање награде за рад и накнаде трошкова стечајних управника, чиме је прекршио члан 3. и 6. Кодекса етике за

стечајне управнике, јер је различном повериоцу признао различно право над новчаним депозитом у износу од 520.000 евра и пре намирења различног повериоца, одбио износ од 20.900,00 евра на име своје награде, чиме је поступио супротно члану 133. Закона о стечају и члана 9. Правилника о основама и мерилима за одређивање награде за рад и накнаде трошкова стечаног управника, с обзиром да је у конкретном случају предмет различног права био новчани депозит, у којој ситуацији не постоји основ за обрачун награде стечајног управника. Поступајући на наведени начин, стечајни управник је угрозио свој лични и професионални интегритет у смислу одредбе члана 3. и 6. Кодекса етике.

Код напред наведеног, а имајући у виду да је стечајни управник стручно оспособљено лице за обављање делатности из области стечаја, Дисциплинско веће је у конкретним случајевима ценило да је стечајни управник имао веће пропусте и неправилности у раду, те да исте представљају тежу повреду дужности стечајног управника у смислу члана 30ђ. Закона о агенцији за лиценцирање стечајних управника, због чега је одлучило као у диспозитиву оспореног решења.

Наиме, према одредби члана 3 ђ. Закона о агенцији за лиценцирање стечаних управника ("Службени гласник РС", број 84/04 и 104/09), повреде дужности стечајног управника могу бити лакше и теже повреде дужности. Према ставу 3. наведеног члана, тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај и који имају значајан негативни утицај и последице на стечајну масу, повериоце и трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супервизора, као и поновљено или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима агенције, односно онемогућавање Агенције у вршењу стручног надзора.

Чланом 3д. истог закона, прописано је да у случају да је у извештају супервизора утврђено постојање неправилности у раду стечајног управника и предложено покретање дисциплинског поступка, супервизор доставља извештај стечајном управнику и Дисциплинском већу, као и подносиоцу притужбе уколико је испитивање рада започето по притужби трећег лица. Уз извештај супервизора Дисциплинском већу достављају се и списи предмета ради спровођења дисциплинског поступка. Дисциплинско веће на основу извештаја из става 1. овог члана покреће дисциплински поступак против стечајног управника. У дисциплинском поступку стечајном управнику се мора омогућити да се изјасни о свим наводима из извештаја супервизора и да изнесе чињенице и околности од значаја за одлуку Дисциплинског већа. Ако Дисциплинско веће утврди да није било неправилности у раду стечајног управника, донеће решење о обустави поступка. Ако Дисциплинско веће утврди да су постојале неправилности у раду стечајног управника, решењем ће изрећи једну или више мера из члана 3а. став 3. овог члана. Решења из става 4. и 5. овог члана достављају се стечајном управнику и супервизору који је вршио стручни надзор, као и подносиоцу притужбе уколико је испитивање рада започето по притужби трећег лица. Дисциплинско веће доноси одлуку већином гласова свих чланова, осим у случају одлуке којом се изриче мера одузимања лиценце која се доноси једногласно.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, правилно применивши цитиране одредбе закона, јер је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, на несумњив начин утврђено да у раду стечајног управника постоје већи пропусти и неправилности у раду, због чега је по оцени Управног суда, тужиоцу правилно изречена мера јавне опомене и новчана казна у износу наведеном у диспозитиву оспореног решења. За своју одлуку тужени орган дао је разлоге које, као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Суд је ценио и наводе тужбе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу правилност

чињеничног стања утврђеног у управном поступку, нити је тужилац доставио доказе који би били од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.08.2015.године, 18 У.1557/13

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа-судија
Слађана Бојовић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ